

Madár János
Zuhanásunk

Zuhanásunk lesz
az egyetlen táj,
míg hullámok mögött
a szemünk is ázik.

A virradat sem hoz
tenyerünkbe
megtartó fényt.
Ujjaink közül széthull

Hiába néz ránk
a Nap, a Hold;
hallgatásunk csöndje
csak éjszakázik.

-----
az idő ----,
és elveszítünk
minden reményt.

Békesség

Vers, vér, hó.
Téllel bezúzott falak.
Minden szó kő és mész,
szemembe zártalak.

Hiába is nézel
a töprengő égre.
A csillagok felejtették
arcodat égre.

Fény és örök

A könyv belém lapoz ---,
csöndtől szomorú vers fölött állok.
Vonatkerekek közt sír a költő,
a kövekből hófehér gyász szivárog.

Miért nem temetik el végre,
hiszen minden csillagban szenved és él?!
Mert az árvák között is árvább,
szegényebb szegény – mindenkinél.

Kopott ruháját szégyellhetné az ország,
kajla kalapját hiába takarják rögök.
Szíve kilátszik a földből ---,
megalvadt homloka fény és örök.